

Цю казку надаємо вам безкоштовно на сайті Ririro.com/uk. Наша місія - надати всім дітям у світі можливість безкоштовного доступу до різноманітних казок. Казки можна читати, завантажувати та роздруковувати онлайн, вони охоплюють широкий спектр тем, включаючи тварин, фантастику, науку, історію, різноманітні культури та багато іншого.

Підтримайте нашу місію, поширюючи наш сайт. Бажаємо вам приємного читання!

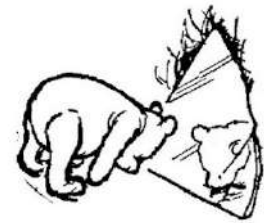
Ririro

УЯВА ВАЖЛИВІША, НІЖ ЗНАННЯ

Ririro

Вінні-Пух: Застряг у кролячому домі

Ведмедик Едвард, відомий друзям як Вінні-Пух, або скорочено Пух, якось ішов лісом, гордо наспівуючи собі під ніс. Він придумав цю пісеньку того самого ранку, поки займався гімнастикою перед дзеркалом: Тра-ля-ля, тра-ля-ля, - він тягнувся так високо, як тільки міг, а потім тра-ля-ля, тра-ля-ля, ой, допоможіть! -ля, коли намагався дістати пальці на ногах. Після сніданку він повторював цю пісеньку знову і знову, поки не вивчив її напам'ять, і тепер він наспівував її до кінця, правильно. Вона звучала так:

Тра-ля-ля, тра-ля-ля,
Тра-ля-ля, тра-ля-ля,
Рум-тум-тідл-ум-тум.
Тідл-ідл, тідл-ідл,
Тідл-ідл, тідл-ідл,
Рум-тум-тум-тідл-ум.

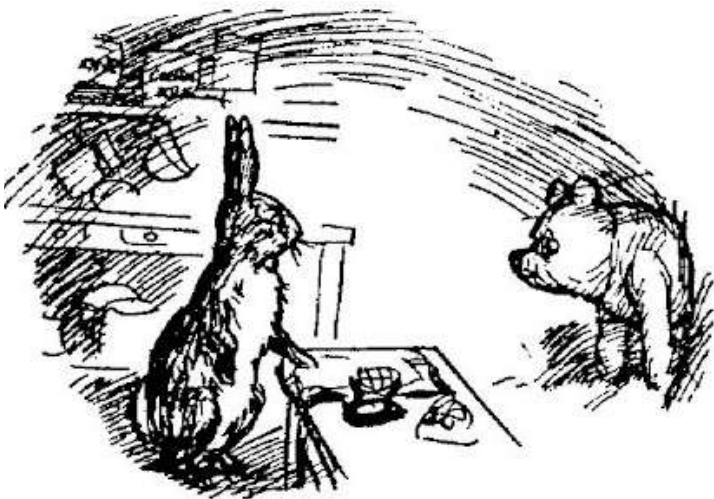
Він наспівував собі під ніс цю пісеньку і весело йшов, дивуючись, що роблять інші, і як

це - бути кимось іншим, аж раптом він підійшов до піщаного берега, а в березі була велика діра.

"Ага!" - сказав Пух. (Рум-тум-тидл-ум-тум.) Якщо я щось про щось знаю, то ця нора - Кролик, - сказав він, - а Кролик - це Компанія, - сказав він, - а Компанія - це Їжа, і Слухай-Як-Я-співаю, і таке інше. Рум-тум-тум-тидл-ум."

Він нахилився, просунув голову в отвір і гукнув:

"Є хто вдома?"

Раптом із нори почувся шум, а потім настала тиша. "Я запитав: "Є хто вдома?" - сказав Пух дуже голосно.

"Ні!" - відповів голос, а потім додав: "Не треба так голосно кричати. Я й першого разу добре

тебе почув."

"Ну і ну!" - сказав Пух. "Невже тут взагалі нікого немає?"

"Нікого."

Вінні-Пух вийняв голову з нори, трохи задумався: "Має ж там хтось бути, бо хтось же мав сказати "нікого".

Тож він засунув голову назад у нору і сказав: "Привіт, Кролику, це ти?"

"Ні", - відповів Кролик, цього разу зовсім іншим голосом.

"Але хіба це не голос Кролика?"

"Я так не думаю", - відповів Кролик. "Він не такий."

"Ох!" - сказав Пух.

Він вийняв голову з нори, подумав ще раз, а потім засунув її назад і сказав: "А чи не скажеш ти мені, будь ласка, де Кролик?"

"Він пішов до свого друга Ведмедика Пуха, він його добрий друг".

"Але ж це Я!" - сказав Ведмедик, дуже здивовано.

"Який ще Я?"

"Ведмедик Пух."

"Ти впевнений?" - ще більше здивувався Кролик.

"Так, так, звичайно", - відповів Пух.

"Ну, тоді заходь".

І Пух пхався, пхався, пхався в дірку і нарешті проліз всередину.

"Ти був прав, - сказав Кролик, роздивляючись його з усіх боків. "Це ти. Радий тебе бачити."

"Як ти думав, хто це був?"

"Ну, я не був упевнений. Ти ж знаєш, як це буває в лісі. Не можна нікого пускати до себе додому. Треба бути обережним. А як щодо чогось смачненького?"

Пух завжди любив перекусити об одинадцятій годині ранку і дуже радів, коли Кролик діставав тарілки і горнятка; а коли Кролик запитав: "Мед чи згущене молоко з хлібом?", він так зрадів, що відповів: "І те, й

інше", а потім, щоб не здатися жадібним, додав: "Але хліб не треба, прошу тебе". І довго після цього він нічого не говорив... поки нарешті, наспівуючи собі під ніс досить липким голосом, не підвівся, ніжно потиснув Кролика за лапку і сказав, що йому треба йти далі.

"Мусиш?" - ввічливо запитав Кролик.

"Ну, - сказав Пух, - я міг би залишитися ще трохи, якщо ти..." - і він дуже старанно подивився в бік кладовки.

"Власне кажучи, - сказав Кролик, - я саме збирався виходити".

"Ну, тоді я піду далі. Бувай."

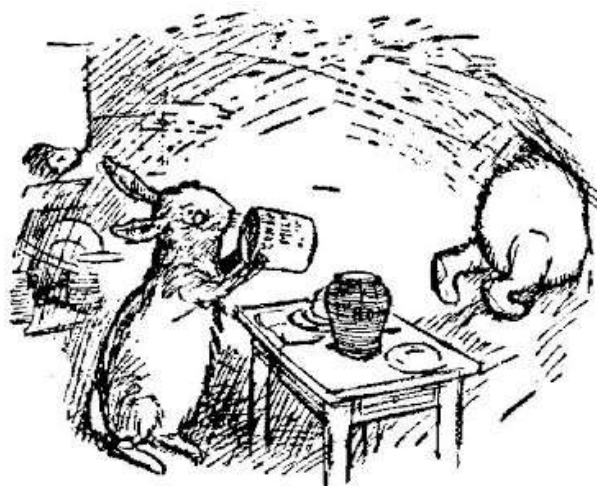
"Ну, бувай, якщо ти впевнений, що більше не будеш."

"А є ще?" - швидко запитав Пух.

Кролик зняв кришки з тарілок і сказав: "Ні, більше немає".

"Я так і знав", - сказав Пух, кивнувши сам собі.

"Що ж, бувай. Мені треба йти."

І він почав вилазити з нори. Він тягнув передніми лапами, штовхав задніми, і через деякий час його ніс знову опинився назовні... а потім вуха... а потім передні лапи... а потім плечі... а потім... "О, рятуйте!" - сказав Пух. "Мені краще повернутися."

" Ой, що ж це таке!" - сказав Пух. "Мені доведеться продовжити."

"Я не можу!" - сказав Пух. " Ой, допоможи мені!"

На той час Кролик теж захотів прогулятися, і, побачивши, що входні двері зачинені, він вийшов через задні двері, підійшов до Пуха і подивився на нього.

"Привіт, ти застряг?" - запитав він.

"Н-ні", - недбало відповів Пух. "Просто відпочиваю, думаю і наспівую собі під ніс".

" Давай лапу."

Ведмедик Пух простягнув лапу, а Кролик тягнув, тягнув і тягнув. "Ой!" - закричав Пух. "Мені боляче!"

" Справа в тому, - сказав Кролик, - що ти застряг."

"Це все через те, - відповів Пух, - що входні двері недостатньо великі."

"Це все тому, - суворо сказав Кролик, - що ми забагато їмо". Я тоді подумав, - сказав Кролик, - тільки я не хотів нічого казати, - сказав Кролик, - що один з нас їсть забагато, - сказав Кролик, - і я знаю, що це точно

не я, - сказав він. "Так, так, я піду і приведу Крістофера Робіна".

Крістофер Робін жив на іншому кінці лісу, і коли він повернувся з Кроликом і побачив передню частину

Пуха, він сказав: "Дурний старий Ведмідь", - таким ласкавим голосом, що у всіх знову з'явилася надія.

"Я вже почав думати, - сказав Ведмідь, злегка принохуючись, - що Кролик, можливо, більше ніколи не зможе користуватися своїми вхідними дверима. І мені б цього не хотілося," - додав він.

"Мені теж", - відповів Кролик.

"Знову користуватися вхідними дверима?" - запитав Крістофер Робін. "Звичайно, він знову буде користуватися своїми вхідними дверима".

"Добре", - сказав Кролик.

"Якщо ми не можемо тебе витягнути, Пуху, то можемо заштовхнути назад".

Кролик задумливо почухав вуса і пояснив, що коли Пуха якось засунуть назад, він знову буде в середині, і, звісно, ніхто не буде більш радіти Пуху, ніж він сам, але він все ще там, де він є. Фтось живе на дереві, а хтось під землею, і—

"Ти хочеш сказати, що я ніколи не виберуся?" - запитав Пух.

"Я маю на увазі, - відповів Кролик, - що коли вже так далеко зайшов, то шкода все змарнувати".

Крістофер Робін кивнув.

"Тоді залишається тільки одне", - сказав він. "Нам доведеться чекати, поки ти знову схуднеш".

"А скільки часу це займе?" -

схвильовано запитав Пух.

"Гадаю, близько тижня".

"Але я не можу залишатися тут цілий тиждень!"

"Ти можеш залишитися тут, старий дурненький Ведмедику. Тобі ж так важко звідси вибратися."

"Ми тобі будемо читати," - весело сказав Кролик. "І я сподіваюся, що снігу не буде", - додав він. "І ще, друже, ти займаєш багато місця в моєму домі - не проти, якщо я скористаюся твоїми задніми лапками, як вішалкою для рушників? Адже вони стоять, нічого не роблять, і було б дуже зручно просто вішати на них рушники".

"Тиждень!" - похмуро сказав Пух. "А як же їжа?"

"Боюся, що без їжі, - відповів Крістофер Робін, - щоб швидше схуднути. Але ми будемо тобі читати."

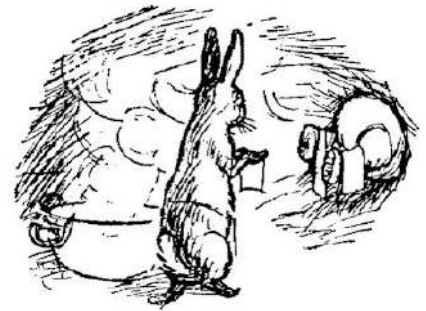
Ведмедик почав зітхати, але потім зрозумів, що не може, бо так міцно застряг, і сльоза скотилася з його ока, і він сказав:

"Тоді чи не прочитав би ти Підтримуючу Книгу, яка б допомогла і втішила Ведмедя, що застряг у великій скруті?"

Тож цілий тиждень Крістофер Робін читав такі книжки на північному кінці Пуха, а Кролик розвішував білизну на південному кінці... а тим часом Ведмедик відчував, що стає все стрункішим і стрункішим. А наприкінці тижня Крістофер Робін сказав: "Зараз!"

І взяв за передні лапи Пуха, а Кролик взявся за Крістофера Робіна, а всі друзі та родичі Кролика взяли за Кролика, і всі вони потягнулися разом.....

І довго ще Пух говорив тільки "Ой!" ...
і "Ох!" ...

А потім, раптом, він сказав "Флоп!", так, ніби з пляшки вилетіла пробка.

І Крістофер Робін, і Кролик, і всі Кроликові друзі та родичі полетіли сторч головою назад... а зверху на них вилетів вільний Вінні-Пух!

Тож, кивнувши друзям на знак подяки, він продовжив свою прогулянку лісом, гордо наспівуючи собі під ніс. Але Крістофер Робін з любов'ю дивився йому вслід і казав собі: "Дурний старий Ведмідь!"

